പച്ചമാനം!

പച്ചയ്ക്കു ചുറ്റുമായി ആകാശത്തെയും തന്നിൽ ചേറി ഒരു നിലപാമ്പ് ഇഴഞ്ഞിഴഞ്ഞ് പോവുന്നു. ആ നിലപാമ്പ് പതിയെ ആ കാടിനെ ചുറ്റിപ്പിണഞ്ഞ്, വലിഞ്ഞുമുറുക്കി ഉമ്മവെക്കുകയാണ്. പച്ചയെയത് പിന്നെയും സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയാൽ പച്ചക്കിടയിൽ കറുകറുത്ത വിടവുകൾ കാണാം. അതിനുള്ളിലൂടെ പിന്നെയും നോക്കിയാൽ ആ വലിയ കാട്ടുമരത്തിന്റെ വേരിനിടയിൽ രണ്ടു കറുത്ത കുഞ്ഞുങ്ങൾ, നാവിനറിയുന്ന ഭാഷയിൽ അവരെന്തോ കാട്ടുവർത്താനം പറയുകയാണ്;

"ആകാശത്തിന്റെ നിറമേതാടോ?"

"പച്ച!"

ഇരുൾ മൂടിയ കാട്ടിലകൾക്കിടയിലൂടെ മേലെ തിരഞ്ഞു നോക്കിയിട്ടും ഒരു കീറ് നീല പോലും കാണാനാവാതെ ആ കറുത്ത കുഞ്ഞ് മറ്റേ കറുത്ത കുഞ്ഞിനോട് പറഞ്ഞു:

"ങ്ഹാ... പച്ചതന്നെ.. നമ്മടെ മനം
പച്ച തന്നെ..."

അയാൾ ഇളിച്ചു: കരിപിടിച്ച പല്ലുകാട്ടി വെളുവെളുക്കനെ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

"ദേ.. ദേ..." കരിംകൂത്ത് ഒരു ചാരമാനിനെ ചൂണ്ടി.

"ഒച്ചവെക്കാതെടാ കാട്ടുകുരങ്ങേ.." അതും പറഞ്ഞ് അയാൾ മെല്ലെ അമ്പെടുത്ത് ഒറ്റ വിടൽ...!
അത് നേരെ കറുത്ത വിടവിലൂടെ മാനിലേക്ക്,...
ഠോ!, അത് ഞരങ്ങി, പിടഞ്ഞു, പിന്നെ വീണു.
അതിന്റെ പിടച്ചിൽ നോക്കി അവരാനന്ദിച്ചു.

"അപ്പ്, മോനെ, ഇന്ന് രാത്രി തിന്നാനായി.."

"നാലേ, ഞാൻ പോയി കുളിക്കട്ടെ, നിങ്ങതിനെ പോയി തെട്ടിയെടുക്കി.."

അതും പറഞ്ഞ് ആ കരിംകൂത്ത് നിലചമ്പിലേക്ക് എടുത്ത് ചാടി. പോത്ത്തോൽ കുപ്പായമൂരി,

വലിഞ്ഞെറിഞ്ഞു. നിലപാമ്പിലൂടെ ആഴ്ന്നിറങ്ങി...,
നീന്തി, മുങ്ങി, ഉന്തിയിട്ടു.

“ഹൂഹോയ്... ഹോയ്.. ഹോയ്..”

അപ്പുറത്ത് ചാരനിറത്തിൽ വേറെ ഒരാകാരം. അതിനു താഴെ രണ്ടു വെളുത്ത കുഞ്ഞുങ്ങൾ അവരങ്ങനെ ആ പമ്മയെ നോക്കി.. നോക്കി..., കുത്തി നോക്കി..., കുറിച്ചു നോക്കി.. കണ്ണു തൊടാ പമ്മയെ ചൂഴ്ന്നെടുത്ത് നോക്കി, നിൽക്കുകയാണ്.

“അമ്മേ, പിന്നെ എങ്ങനാ?”

“ഇവിടെങ്ങും, ആരുമില്ല നിയങ്ങിടേക്ക്...”

“ഓ.. പിന്നേ, ഇനി ആരെങ്കിലുമുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ എന്താ? ആർക്കാണ് വൃത്തികെട്ട കാടിനെ ഇഷ്ടം? ഒരു പണ്ടാരംപിടിച്ച കാട്! അതിന്റെ ഉള്ളിൽ തൊറേ കാട്ടുകറുത്ത ജാതിക്കാരും, എന്തോ പേടോളും, കൽക്കരിം കുപ്പിയെടുക്കണ്ട കാടാ,

വെറുതേ , ഓരോ ഇല്ലാന്യായങ്ങളും പറഞ്ഞ്, നമ്മുടെ രാജ്യം വികസിക്കണേല് അസൂയ പിടിച്ചിട്ടാ. ആ ~~[illegible]~~ , ~~[illegible]~~ [illegible] എല്ലാ സാധനങ്ങളും.."

"ആ... ന്ന് അവർക്ക് വേറെ പണിയൊന്നുമില്ല
ഇവിടെ കിടക്കണ ആമസോൺ ഇല്ലാണ്ടായേല്
അവര് ശ്വാസംമുട്ടി ചത്തുപോവും.. ന്ന്
ഈ പണ്ടാരക്കാട് ഒന്നു ഇല്ലാണ്ടായേല് എന്തൊക്കെ
ണ്ടാക്കാ ഇവിടെ? അസൂയ.. അല്ലാണ്ടെന്താ?"

"നീയങ്ങ് ഇട്ടേക്ക്.."

അവരാ കരിംപച്ചയ്ക്ക് ഒരു ഇളം ചുവപ്പ് നിറം കൊടുത്തു. അതുപിന്നെ മഞ്ഞയും, ഓറഞ്ചും എല്ലാം കലർന്ന് വർണ്ണാഭമായി.. ആ പച്ച ആകാശത്തിനെ തൊടാനെന്നോണം വലുതായി കത്തി... നിന്നു കത്തി, ഉരുണ്ടു കത്തി!

"ടാ... ഊര് കത്തുന്നു.. കാട് കത്തുന്നു.."

കറുത്ത കുന്ന് വല്ലാതെ നിലവിളിച്ചു.
അയാൾ കൂഷായം തിരയാതെ ഇറങ്ങിയോടി.
നിലാവ് വല്ലാതെ ചിരിനോക്കി, കാടനെത്തിട്ടു.
കാട് ചുവപ്പിനെ വല്ലാതെ സ്നേഹിച്ചുപോയിരുന്നു.
കാട് പിന്നെ ചുവപ്പിനെ മറന്നു, പിന്നെ
ഇരുട്ടിനെ തിരഞ്ഞു.

കാടങ്ങനെ ചാരനിറം പൂണ്ടു.
മേലുവെന്തു പാതികരിഞ്ഞ കറുത്തകുന്നുകൾ,
വെന്തുവെന്ത് അവരൊന്നുകൂടി കറുത്തിരിക്കുന്നു.
പിന്നെയും എത്രയെത്രയോ ദുഃഖിക്കുവേണ്ടാത്ത
കുറെ ജന്തുക്കൾ! തിന്നുന്നവ, തിന്നാത്തവ,
പിന്നെ ദുഃഖിക്കു വേണ്ടാത്ത കുറെ മരത്തിന്റെ
ശവങ്ങൾ! എല്ലാം അങ്ങനെ ഇരുട്ടായി കറുത്തി-
രിക്കുന്നു.

മിച്ചം വന്ന രണ്ടു കറുത്ത കുന്നുകൾ!
ഒരെണ്ണം പുകഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മറ്റേതിന്
തുണിയില്ല. അവര് ചാരനിറം പൂണ്ട
ചുടലക്കാടിനെ നോക്കി അലറിക്കരഞ്ഞു, കാറ്റു
തളർന്ന് ശവപ്പറമ്പിലേക്കിൽ കുഴഞ്ഞിരുന്നു.

പിന്നെയും വിതുമ്പി.. വിതുമ്പി.. പൊഴിയുന്ന ആ കരിമ്പുകയിലേക്കാഴ്ന്നുനോക്കി കറുത്ത കുന്ന് തേങ്ങി തേങ്ങി ചോദിച്ചു??!

"എവിടാടാ നിന്റെ പച്ചമനം?!"

"കറുത്തു പോയി....."

"അല്ല കരിഞ്ഞു പോയി..."

"അല്ല അവർ കട്ടെടുത്ത് വലിച്ചെറിഞ്ഞു.."

പിന്നെയും പിന്നെയും വെന്ത പച്ചയെനോക്കി കരിഞ്ഞ കൊമ്പുകളിലെ ശൂന്യതയെ നോക്കി ആ കറുത്തകുന്ന് അലറി.. അലറി.. കരഞ്ഞു.....

അവസാനമില്ലാതെ....